

[Alfred Jensen.]

tilsigtede virkning. Skatteprotesterne har holdt sig, og nu på søndag afholdes en stor konference i idrætshuset med mere end 1000 deltagere. Jeg kan ydermere sige, at det er efter finansministerens fremsættelse af dette forslag den store tilmeldelse er kommet, og det er klart, fordi de, der havde ventet sig en virkelig skattelettelse i denne omgang, havde langt større forventninger, end finansministeren indfrier med sit forslag.

Der er ikke mange, der ikke er klar over, hvor ringe en del af den samlede skat statsskatten udgør for den del af skatteyderne, som man lover den største nedsættelse. De fleste ved, at det er en meget ringe del, og det er såre karakteristisk, at da man forsøgte at dæmme op for skatteprotestbevægelsen, udsendte løbesedler og forklarede vor stilling og de forskellige forslag, vi havde stillet, fremdrog man som eksempel, at den lettelse, vi foreslog ved udskrivningslovens anden behandling i forrige samling, kun ville betyde 98 øre om måneden for en forsørger med 110 kr. om ugen og 2 børn; 98 øre om måneden, sagde man, det er det, kommunisterne har tænkt I skal have i skattelettelse! Men lovforslaget her byder på en skattelettelse på 40 øre om måneden. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: For hvem?). For en familieforsørger med 2 børn og 4 000 kr. i indtægt. Det kan man se af eksemplerne. Måske ministeren ikke har læst dem, så vil han gøre klogt i at gøre det, inden han skal op på talerstolen. Man harcellerede altså over en skattelettelse på 98 øre, det var ikke noget, men 40 øre slås op som den største begivenhed i 27 år.

Nej, det er klart, at et sådant forslag som det, der her er lagt på bordet, ikke evner at dæmme op for den protestbevægelse, der er i gang. Her var kravet uvilkårlig stillet om at få en halvering af den samlede beskatning, og det var såre rimeligt, når man tager i betragtning, at de allerfleste arbejderindkomster, der ligger i øverste halvdel af arbejderklassens indkomster, har fået en firedobling af beskatningen, en firedobling! Så er det ikke underligt, at man fremsætter krav om at komme betydeligt længere ned i beskatningen, end forslaget her indeholder bestemmelser om.

Vi har i vor propaganda fremdraget et enkelt eksempel. Det var ganske vist fra 1947, men det viser, at af en indtægt på 4 000 kr. udgjorde statsskatten i 1938 knapt en tiendedel af den samlede beskatning, men nu i dag, hvis man regner med en stigning af denne indkomst i henhold til det,

pristallet er steget, d. v. s. i henhold til de reguleringer, lønningerne har fået, vil statsskatten udgøre ca. $\frac{1}{3}$ af den samlede skat, og det er klart, at når det er tilfældet, må man gå til en langt dybere nedskrivning af statsskatten end her er foreslået.

Jeg vil i denne forbindelse også gøre opmærksom på, at der ikke vil være den samme mulighed for at nedsætte kommuneskatten, som der er for statsskattens vedkommende. Den kommunale beskatning er jo ikke nær steget i samme forhold som statsskatten, og skal kommunerne afholde de udgifter, som nu engang er nødvendige, så vil det ikke være muligt på det nuværende grundlag at foretage en sådan halvering af beskatningen. Jeg overser ikke her, at der er kommuner, der vil være i stand til at foretage en klækkelig nedsættelse af skatten, og jeg vil i og for sig også tro foretage en halvering af skattebyrden for almindelige arbejderindtægter og indtægter af samme størrelse. Jeg vil understrege, hvad jeg tidligere har nævnt heroppefra, at en kommune som Århus, der i forrige regnskabsår havde budgetteret med et overskud på 2 mill. kr., altså til henlæggelser, udover dette budgetterede beløb mødte med et overskud på $6\frac{1}{2}$ mill. kr. Altså, der er muligheder for at foretage en nedsættelse, men statsskatten skal nedsættes mere end de 50 pct., hvis man skal opnå den lempelse, der er fremsat ønske om ude fra arbejdspladserne, en lempelse, som er vel begrundet i arbejdernes økonomiske forhold her i landet.

Det ærede medlem hr. Kai Jensen sagde, at når „Land og Folk“ omtalte dette forslag, som det gjorde, var det nærmest af surhed. De var på redaktionen fortørnede over, at finansministeren kunne komme med et sådant forslag. Jeg vil her slå fast, at man aldrig nogensinde vil komme til at spore surhed, hvis man sammen med os vil gennemføre de forslag, vi har gjort os til talsmænd for, aldrig nogensinde. Så vil man kun konstatere, at vi veltilfredse går med ind i arbejdet for at realisere dem. Det var tilfældet for tøjskattens vedkommende, og det vil den højtærede finansminister erindre også har været tilfældet på andre områder, hvor vi virkelig har fået en løsning, der så nogenlunde svarer til de muligheder, der eksisterer her i landet, og som imødekommer folks berettigede ønsker.

Det forslag, vi her har til behandling, imødekommer imidlertid slet ikke de ønsker. Jeg har allerede periferisk berørt, hvad det betyder i lettelse for en indkomst på 4 000 kr. — jeg må dog tilføje, at jeg sagde „2 børn“, det drejer sig om en familie med 3